

hold til arbejdsmarkedet, både den ene og den anden side af arbejdsmarkedet, vil jeg sige, at selvfølgelig skal vi blande os. Hvis ikke vi blander os, hvem tænker så på børnene og på børnenes ve og vel? Og det er vel det, det i bund og grund går ud på, når nu det kommer til stykket.

Så forslaget fra SF vil vi give vores støtte.

Formanden:

Tak til hr. Mogens Nørgård Pedersen. Så er det hr. Villy Søvnald som ordfører for forslagsstillerne på B 27.

Kl. 16.20

Villy Søvnald (SF):

Tak for en, synes jeg, god debat om omsorg.

Vi er jo et fortravlet samfund, et meget fortravlet samfund, og derfor tror jeg, det er vigtigt nogle gange at standse op og se det her med børnepolitiske øjne. Jeg synes på den måde, at det har været opløftende, at stort set alle Folketingets partier erkender, at vi har et problem, at det ikke er nogen gunstig situation at placere børnefamilierne, specielt småbørnsfamilierne, i den situation, at når nu vinteren kommer og antallet af influenzadage kommer, så har vi ikke nogen gode svar på, hvad vi gør. Der er nogle, der har sagt: Jamen det klares med den eksisterende fleksibilitet i den nuværende barselorlov. Jeg tror bare ikke, at forældrene tænker sådan.

Jeg tror, at forældrene, når de som nye forældre skal tage stilling til barselorloven, tænker: Vi tager den lange periode af hensyn til vores barn. Og man ved jo ikke, hvis man ikke har prøvet det, hvordan de der februar dage er, hvor de alle tre eller alle fire, eller hvor mange det nu er, er syge på én gang, og derfor tror jeg ikke, at man tænker på den måde, når man tilrettelægger. Derfor tror jeg, at der er brug for langt større fleksibilitet, og det er så det, vi søger at åbne op for.

Jeg er spændt på familieministerens svar, om hun i dag vil sige helt entydigt, at der er to varianter. Den ene er, at arbejdsmarkedets parter sætter sig sammen og finder ud af det. Gør de det, er det fint; hvis de finder ud af noget, der er godt, så er det klaret, men gør de ikke det, kan de være helt sikre på, at så er der et folketingsflertal, der går ind og gør det arbejde, de så ikke selv kunne finde ud af. Det tror jeg ville være en stærkt motiverede kraft, når de sidder rundt om bordet, til at finde en løsning, fordi de formentlig hellere selv vil finde løsningen – både fordi de er sikre på, at de så får den, som de gerne vil

have, og også, fordi der vel altid er en vis stolthed ved selv at kunne indgå en aftale.

Så der vil jeg godt spørge familieministerens, om hun vil give et klart signal nu; hun vil ikke præsentere en konkret model i dag, vil ikke forholde sig til en konkret model, og det kan jeg for så vidt godt forstå, men jeg vil spørge, om hun til gengæld vil sige helt entydigt, at der bliver forlængelse af omsorgsdagene: Enten gør I det selv, eller også gør jeg det, sammen med det flertal, der nu kan skabes i Folketingssalen. Det er det ene, jeg godt vil sige.

Det andet, jeg godt vil sige som afslutning, er, at jeg synes, at der har været den misforståelse, at forældre er i stand til ved starten af et barselorløb at overveje, om de har brug for at reservere tid til sygdom, der kommer senere. Sådan tror jeg ikke at musikken spiller i virkelighedens verden.

Jeg tror, man bliver overrasket, når man har børn, over, hvor tit sygdommene kommer, og hvor fanget man er i situationen, når begge parter er ude på arbejdsmarkedet; hvor fanget to forældre – og endnu mere, hvis der kun er én forælder – er i et samfund, der nu engang ser ud, som vores samfund gør på godt og ondt.

Derfor synes jeg også, der er en afgørende forskel på at have en ret og så at have den ordning, der er i den nuværende barselorlov, hvor man skal aftale sig frem til det, for det betyder, at en arbejdsgiver kan sige nej.

Vi har lige lovgivet om pasning af en nærtstående døende – det er godt nok noget helt andet – men der var situationen jo også, at der var en aftalemulighed, men der var nogle, der sagde nej. Derfor sagde Folketinget: Det vil vi ikke have at nogen kan sige nej til, i den situation vil vi have, at man har et egentligt retskrav.

Jeg synes også, det er den store forskel på aftale og ret her. Det afgørende i SF's forslag er jo, at vi udstyrer forældrene med en ret til omsorgsdagene; det er altså ikke længere noget aftaleforhold. Hvis det kan aftales, skal det selvfølgelig forsøges, og så er det fint, men det er klart, at forskellen her er, at hvis det så ikke kan aftales, er man udstyret med en egentlig ret.

Jeg skal bare sige, at det her mest var sagt til Venstres ordfører, men også til Dansk Folkeparti, altså forskellen på aftale og ret.

Jeg er stadig væk lidt uforstående over for, at Dansk Folkeparti er så tilbageholdende med sin støtte til det. På den ene side siger man, at det er et sympatisk forslag, at det er en god idé osv., men jeg synes, at man havde meget travlt med